

ITSASONTZIAREN KANTUA

Doinua:

*Azken arnasa eman nahi nuke
Hamarreko handia*

Josu
Landeta
Egurrola

Berto
sortak

Leiho ertzetik gabiltzanean
itsasoari **begira**
abenturaren grina sartzen da
gure bihotzen **erdira**.
Aita-amengandik aska gaitezen
gogo tiraka **ari da**
mugak eraitsiz nahi genioke
eman munduari **bira**
baina ur handi sakon horiek
engainagarriak **dira**.

Uretan intxaur oskolak legez
mila eginbeharren **kolpez**
sarri klasean gogoz gabiltza
sarri istilueta **nekez**.
Gora eta behera ibili arren
zabu mugimendu **batez**
saiatu izana ez da izango
inoiz ere gure **kaltez**
urterik urte sendotuz goaz
gure lanaren **bitartez**.

Ur handiotan segi beharra
benetan maiz da **gogorra**,
horren samurra ez baita izaten
gure umore **aldakorra**.
Pentsa munduko erdigunea
ez dela gure **zilborra**.
Geure nortasun gotorretatik
harturik **bidezidorra**
elkar onartuz baietz aurkitu
desio dugun **altxorra**.

Inoiz edo behin gure artean
zabaltzen da **arrakala**
kaioak legez hegan badator
haserrearen **itzala**.
Hautsitakoa konpondu nahia
ez da irtenbide **makala**
enbata ostean dastatuz gero
maitasunaren **zabala**
elkar hartuta senti gintezke
arraina uretan **bezala**.

Bizitzan zehar aurrera goaz
menturazaleen **antzer**a
gure ahaleginez helduko gara
amesten dugun **lurrera**.
Olatuaren txanpa hartuta
begiratu **iparrera**
maite gaituen jendea lagun
izango dugu **aukera**
itsasontzian bidaiatzeko
nahi dugun portu **onera**.

Kantuan agertzen zaigun itsaso hori, zer ote da?